

[H. C. Hansen.]

Nu svarer den højtærede minister mig på spørgsmålet om den fortsatte liberalisering ved at sige, at regeringen vil gå videre med liberaliseringen, uanset om dette toldforslag gennemføres eller ej. Hvis den højtærede minister havde ment det samme, før han holdt sin tale sidst, skulle han have ladet det komme til udtryk, for denne tale går ud på, at det vil være ulykkeligt, om vi ikke får disse toldforanstaltninger gennemført, for ellers bliver der sådan en masse arbejdsløshed, og den højtærede ministers argumentation overfor os er denne: ja, men I kan da ikke sidde stille og se på, at der bliver arbejdsløshed både det ene og det andet sted. Det er denne egenartede argumentation, vi vender os imod. Først fører regeringen med en bestemt kreds i dette ting sin særlige politik, derefter konstateres de virkninger, vi har påpeget i forvejen, og så kommer finansministeren herop og siger til socialdemokratiet: det kan I virkelig ikke være bekendt; vi andre har lavet det, som har skabt alle disse vanskeligheder, og så sidder I stille og siger, at I ikke vil være med til at lave en række ubehagelige ting, som skal modvirke disse vanskeligheder. Jeg troede iøvrigt, det var kendt på forhånd, at dette var vort synspunkt, og det har jeg gerne villet sige.

Nu føjede den højtærede finansminister ganske vist til, at man vil fortsætte liberaliseringen i det omfang, valutasituationen tillader det. Det kom bagefter, efter at der var givet en ganske klar erklæring om, at man går videre, uanset om dette toldforslag gennemføres eller ej; i anden omgang kom så begrænsningen. Det var vel nok lidt taktisk bestemt, medmindre det ligefrem var udsprunget af den fornemmelse, som er tilbage efter den tale, nationalbankens direktør har offentliggjort i „Berlingske Tidende“ i dag. „Berlingske Tidende“ har placeret nationalbankdirektørens tale ganske centralt. Såvidt jeg erindrer, mindede den højtærede finansminister mig i sin tale om nationalbankdirektørens udtalelser og bad mig se nærmere på dem. Hvad siger nationalbankdirektøren? Han siger — et kort citat —:

„af nationalbankens beskedne valutaforbrug på 130 mill. kr. i de sidste få måneder er halvdelen blevet sat over styr i de sidste tre uger.“

Jeg tror, jeg gjorde en bemærkning i min første tale om, at man vistnok skulle være lidt varsom med altfor megen begejstring fra regeringspartiernes side, og jeg tror, jeg føjede til, at mig bekendt havde det

klemte noget på i den senere tid. Er regeringspartierne indstillet på at gå rundt og holde foredrag om, at når det nu går nedad med vor valutastilling, skyldes det den elendige politik, regeringen fører? Jeg tror det ikke. Jeg tror, man skal se lidt nøgternt på tingene. Jeg har læst denne udtalelse af nationalbankdirektøren, og den får mig til at sige, og jeg siger det med den risiko, som ligger i en sådan bemærkning, at det er udmærket, at vi giver bananer og ris, og jeg ved ikke hvad, til den danske befolkning, og at vi bruger en masse valuta til disse formål, det er populært, og det er godt, men det ender jo i, at nationalbankens direktør kommer og siger: vi æder vor valutareserve op i løbet af 0,0 ved letsindige dispositioner. Det er det, denne regering i virkeligheden er i færd med gennem hele sin politik.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til finansministerens ord om beskæftigelsen. Jeg kan ikke i en fart efterse de beskæftigelsesprocenter, som den højtærede finansminister kaldte det, som han havde ladet sine folk regne ud. Jeg har ingen grund til — hvorfor skulle jeg have det — at tvivle om, at de er korrekt regnet ud, men der foreligger for mig den kendsgerning, at arbejdsløsheden i øjeblikket er 50 pct. højere, end den var i fjor. Nu gør den højtærede finansminister ganske vist en bemærkning til mig, som jeg har lagt meget mærke til. Det er den, der berører spørgsmålet om deponeringsordningerne i forbindelse med liberaliseringen og tolden. Den højtærede finansminister siger til mig, at det vil være paradoksalt, om socialdemokratiet vil forhindre den lettelse i pengesituationen, som kan opstå ved, at deponeringsordningerne bortfalder. Den højtærede finansminister bevæger sig mere og mere fra de økonomiske betragtninger over til de, skal vi sige mere generelle polemiske. Det er morsomt og festligt, men en sådan bemærkning havde ligget langt lettere i den højtærede statsministers mund. Han er mere jordbunden, han ligger sådan mere på jorden ligesom vi andre, men når den højtærede finansminister siger det, bliver man en lille smule betænkelig.

Deponeringsordningernes ophævelse! Man ophæver kontrollen med teksten og indfører i stedet for en deponeringsordning, begge dele mod socialdemokratiet. Derefter kommer man og siger: nu vil vi have toldforanstaltninger. Og når så socialdemokratiet siger: toldforanstaltninger vil vi ikke være med til — så kommer den højtærede